

oraz wniosek o zmianę zakresu zobowiązań, od wykonania których Komisja uzależniła w decyzji C(2009) 1961 z dnia 12 marca 2009 r. uznanie za zgodną ze wspólnym rynkiem transakcji, w ramach której skarżąca uzyska kontrolę nad całością holdingu CIBA Holding AG (zwanego dalej „Ciba”).

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że odrzucając zaproponowanego nabywcę pozwana naruszyła art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004⁽¹⁾, pkt 418 i 419 decyzji zatwierdzającej przejęcie Ciba przez BASF, pkt 4 lit. a) i b), pkt 13, 14 i 34 załączonej do wskazanej decyzji listy zobowiązań, załącznik B do tej listy, a także pkt 31, 48, 73 i 102 obwieszczenia w sprawie środków zaradczych⁽²⁾.

W szczególności skarżąca podnosi, że pozwana odrzuciła proponowanego nabywcę, opierając się na błędnych ustaleniach faktycznych, oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie bodźców zachęcających Roquette Frères do utrzymania i rozwoju Divestment Business. Ponadto skarżąca twierdzi, że pozwana oparła się na błędnych ustaleniach faktycznych oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie wniosku skarżącej o zmianę zobowiązań na podstawie klauzuli przewidującej możliwość rewizji ich treści.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę proporcjonalności, gdyż — jak twierdzi — odrzucenie jej propozycji nie było konieczne do osiągnięcia celu zobowiązań, jakim jest zapobieżenie powstaniu bądź wzmocnieniu pozycji dominującej.

Po trzecie skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji oraz art. 296 TFUE, gdyż nie wysłuchała skarżącej przed wydaniem decyzji oraz nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw), Dz.U. 2004, L 24, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. 2004, L 133, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-106/10)

(2010/C 113/105)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hiszpania (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 10136 wersja ostateczna z dnia 18 grudnia 2009 r. dotyczącej zastosowania korekt finansowych w odniesieniu do Sekcji Orientacji EFOGR w części odpowiadającej programowi inicjatywy wspólnotowej CCI 2000 ES.06.0.PC.003 (Hiszpania — Leader+Aragonia), oraz

— obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja zastosowała, w odniesieniu do wydatków objętych przez władze hiszpańskie wnioskiem do dnia 4 czerwca 2008 r., korektę finansową netto w wysokości 2 %, co powoduje zmniejszenie o 652 674,70 EUR pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR przeznaczonej na wydatki w ramach wyżej wymienionego programu, przyznanej zgodnie z decyzją Komisji C(2001) 2067 z dnia 31 lipca 2001 r.

Królestwo Hiszpanii podnosi dwa zarzuty, ze względu na które należy stwierdzić nieważność decyzji:

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾ z uwagi na to, iż rzekome nieprawidłowości, które uzasadniają zastosowanie przez Komisję korekty finansowej, nie stanowią w rzeczywistości naruszenia art. 4 rozporządzenia (WE) nr 438/2001⁽²⁾, a to ze względu na to, że z ustanowionego w tym przepisie wymogu tego, iż protokół kontroli na miejscu powinien stwierdzać stan wykonanych prac, nie wynika koniecznie, że protokół ten powinien zawierać wykaz przeprowadzonych kontroli w przypadku, gdy z łatwością można o nich uzyskać informację.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w samym art. 39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 w związku z wytycznymi dotyczącymi zasad, kryteriów oraz klucza podziału stosowanego przez służby Komisji przy ustalaniu korekt finansowych, o których mowa w art. 39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽³⁾. Naruszenie to dotyczy, po pierwsze, dokonania korekty w wysokości 2 % wydatków, podczas gdy z danych udostępnionych Komisji przez władze hiszpańskie wynikało, że ryzyko ponoszone przez Fundusz było znacznie niższe. Po drugie, polega ono na przedłużeniu okresu, którego dotyczy korekta i na objęciu nią wydatków objętych wnioskiem nie tylko do końca badanego przez Komisję okresu (17 grudnia 2004 r.), lecz do dnia dwustronnego spotkania (4 czerwca 2008 r.).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161 z 26.6.1999, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63 z 3.3.2001, s. 21).

⁽³⁾ Pismo C(2001) 476 z dnia 2 marca 2001 r.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Portugalia przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-111/10)

(2010/C 113/106)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: N. Mimoso Ruiz i P. Moura Pinheiro, adwokaci, L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

W dniu 3 marca 2010 r. Republika Portugalska wniosła przeciwko Komisji zgodnie z brzmieniem i celem art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 10624 z dnia 21 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na

program operacyjny „Modernizacja tkanki gospodarczej” CCI: 1994 PT 16 1 PO 004 (ex-EFRR sygn. 94.12.09.004) w zakresie, w jakim dotyczy ona finansowania Investimento Imobiliário Fechado Turístico (Zamkniętego Turystycznego Funduszu Inwestycyjnego Nieruchomości — FIIT).

Zarzuty i główne argumenty

— Fundusz inwestycyjny nieruchomości — utworzony przez władze po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską Wspólnotowych Ram Wsparcia (WRW II) dla pomocy z funduszy strukturalnych w regionach objętych celem nr 1 w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem 1 stycznia a dniem 31 grudnia 1999 r. — służy do realizacji zadań Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR).

— Rozporządzenie (EWG) nr 4254/88 — zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2083/93 — ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego⁽¹⁾ stanowi, że ten Fundusz wspiera rozwój wewnętrznego potencjału regionów poprzez działania poprawiające dostęp małych i średnich przedsiębiorstw do rynków kapitałowych. Podobnie jak udzielanie gwarancji i nabywanie udziałów, które to działania wymieniono w rozporządzeniu (EWG) nr 2083/93 wyłącznie tytułem przykładu — fundusz inwestycyjny nieruchomości jest mechanizmem finansowym właściwym do realizacji celu wspierania i rozwijania działalności małych i średnich przedsiębiorstw.

— FIIT służy w szczególności do finansowania małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność w portugalskim sektorze turystycznym, które na ogół posiadają znaczne nieruchomości i napotykały na trudności związane z dostępem do dostępnych na rynku źródeł finansowania.

— Działalność FIIT w rozpatrywanym okresie przyczyniła się do wsparcia rozwoju i modernizacji oferty turystycznej w Portugalii przez operacje zakupu obiektów turystycznych następnie wynajmowanych małym i średnim przedsiębiorstwom.

— Działania FIIT są w pełni zgodne z decyzją Komisji Europejskiej C(94) 464 zatwierdzającą w ramach WPR II program operacyjny „Modernizacja tkanki gospodarczej” i podprogram „Turystyka i dziedzictwo kulturalne”. Komisja w tej decyzji postanowiła utworzyć turystyczny fundusz inwestycyjny, którego główne obszary działania obejmowały w szczególności uzdrowienie sytuacji finansowej, modernizację i nadanie nowego kształtu obiektom hotelowym.